

கடவுள் துணை.
தாயுமான சுவாமிகள்
ஆனந்தக்களிப்பு.

திருப்போருர்
டி. கோபால் நாயகர்
அவர்களாற்றமது
மதராஸ், என். சி.
கோள்டன் அச்சியந்திரசாலைப்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1914.

17-18 கானத்தியப்ப முதலிலீதி மதராஸ் என். சி.

வி ள ம் ப ர ம்.

அற்புத பூலோகரம்பை கதை.

இதனால் சகலமான கனவான்களுக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில், இதுவரையிலும் வெளிவந்திருக்கும் அராபிக் கதை, பாரீகதை, குலோபகாவலிகதை நான்கு பக்கிரிகள் கதை இன்னும் சில சக்கிரவர்த்திகள் கதை முதலானதும் அவ ரவர்கள் வாசித்தும் பிறரால் செலக்கேட்டும் இருப்பீர்கள் ஆகையால் ஷை கதைகளைப்போன்ற ஆயிரங்கதைகளை ஒன்றா ய்த்திரட்டி உருக்கிவார்த்ததைப்போல் இப்போது ஏற்படுத்தி யிருக்கும் (அற்புத பூலோகரம்பைகதை என்னும் தலைப்புபெ யர்கொண்ட ஷை கதையானது மானிடமென்னும் கருது அரு மையான பிறவிக்கு கற்பகத்தருவைப்போல் கிடைத்திருக்கிற தென்றறிக இக்கதையை தாங்களே படித்தாவது பிறரால் சொல்லவாவது கேட்பீர்களாகில் இரும்பைக் கார்தமிழுக்கும் பாவனைபோல் ஐம்புலன்களையும் தன்வசத்தில் கிரகித்துக்கொ ண்ருவது மன்றி ஆனந்தபரவசமாய் அவரவர் மனதை உருகச் செய்யுமென்பது திண்ணம் மேலும் இதில் அடங்கிய சாராம் சங்களை விவரிக்குமிடத்து மகா அற்புதமாயிருக்கும் அதாவது.

ஐயாவே! இந்தக்கதையில் ஆங்காங்கு சந்திக்கும் நவரச அலங்காரங்களை முற்றும் விவரித்தெழுத இடமில்லாமையால் இம்மட்டில் விடப்பட்டது. கிளேஸ்காகிதத்தில் உயர்ந்த பயி ண்டி செய்தது.

கடவுள் துணை.

தாயுமான சுவாமிகள்

ஆனந்தக்களிப்பு.

காப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு

சிவ சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி எனக் கானந்தமாயறி வாய்நின்
றிலங்குஞ் சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி அவன் சொல்
லாதவார்த்தையைச் சொன்னாண்டிதோழி சங்கர. க

சொன்னசொல் லேதென்றுசொல்வேன் என்னைச்
சூதாய்த்தனிக்கவே சம்மாவிருத்தி முன்னிலையேதுயில்
லாதே சுக முற்றச்செய்தேயெனைப் பற்றிக்கொண்டா
ண்டி சங்கர. உ

பற்றிய பற்றறவுள்ளே தன்னைப் பற்றறச்சொன்
னான்பற்றிப் பார்த்தவிடத்தே பெற்றதை யேதென்று
சொல்வேன் சற்றும் பேசாதகாரியம் பேசினான் தோழி
சங்கர. டு

ஆனந்தக்களிப்பு.

பேசாவிடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப் பேயங்கமாகிப்
பிதற்றித்திரிந்தேன் ஆசாபிசாசைத்தூத்தி ஐய னடியி
ணைக்கீழே படக்கிக்கொண்டாண்டி சங்கர.

அடக்கிப் புலனைப்பிரித்தே அவ னாகியமேனியில்
அன்பைவளர்த்தேன் மடக்கிக்கொண்டானென்னை தன்
னுட் சற்றும் வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ் செய்தாண்டி
சங்கர.

மரபைக் கெடுத்தனன் கேட்டேன் இத்தை வாய்
விட்டுச் சொல்லிடின வாழ்வெனக்கில்லை சுரவுபுருஷனு
மல்லன் என்னைக் காக்குந் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்
னே சங்கர.

கடவின் மடைவிண்டதென்ன இரு கண்களுமான
ந்தக் கண்ணீர்சொரிய உடலும் புளகிதமாக எனது
உள்ளமுருக வுபாயஞ்செய்தாண்டி சங்கர.

உள்ளது மில்லது மாய்முன் னுணர்வது வாயுன்
னுளங்கண்ட தெல்லாம் தள்ளெனச் சொல்லியென்னை
ன் என்னைத் தானுக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார்
தோழி சங்கர.

பாராதி பூதநீயல்லை உன்னிப் பாரிந்திரியம் காண
நீயல்லை யாராயுணர்வுநீ யென்றான் ஐய னன்பாயுரைத்த
சொல் லானந்தத்தோழி சங்கர

அன்பருக் கன்பானமெய்யன் ஐய னுனந்த மோன
னருட்குரு நாதன் தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான்
என்னைத் தானறிந்தேன்மனந் தானிறந்தேனே சங்கர. ()

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்தா எனக்கு எவ்வண்
ணம் வந்ததென் றெண்ணியான் பார்க்கின் மறப்புநினை
ப்புமாய் நின்ற வஞ்ச மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோழி
சங்கர.

மனதே கல்லாலெனக் கன்றோ தெய்வ மெளனகு
ருவாகி வந்துகை காட்டி எனதாம் பணியறமாற்றி அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத்தாண்டி சங்கர. ()

அருளா லெவையும்பா ரென்றான் அத்தை யறி
யாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன் இருளான
பொருள்கண்ட தல்லாற் கண்ட வென்னையுந் கண்டில
னென்னேடி தோழி சங்கர.

என்னையுந் தன்னையும் வேறு உள்ளத் தெண்ணாத
வண்ண மிரண்டற நிற்கச் சொன்னது மோவொரு
சொல்லே அந்தச் சொல்லால்வளைந்த சுகத்தைபென்
சொல்வேன் சங்கர.

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி அந்த வெட்ட வெளிந
ண்ணித் துட்டவிருளாங் களையைக் களைந்துபின் பார்த்
தேன் ஐயன்களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலேன்தோ
ழி சங்கர. கரு

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை இரு கண்காண
நீங்கவுங் கண்டோந்துயிரான் கொண்டார்போற் போனா
லும்போகும் இதிற குணமேது நலமேது கூறாய்நீ
தோழி சங்கர. கசு

நலமேது மறியாத வெண்ணைச் சுத்த நாதாந்த மோ
ன மாநாட்டந்தங்கே சஞ்சல மேதுமில்லாம லெல்லா
நல்லான் றுளாவென் றலைமீது தாக்கினுன்தோழி சங். ()

தாக்குநல் லானந்த ஜோதி அணு தன்னிற் சிறிய
வெணைத்தன்னருளாற் போக்கு வரவற்றிருக்குஞ் சுத்த
பூரணமாக்கினுன் புதுமைகாண் மின்னே சங்கர. கஅ

... ஆக்கிய ளித்துத் துடைக்குந் தொழி லத்தனைவை
த்து மெள்ளத் களையேனுந் தாக்கற நிற்குஞ் சமர்த்தன்
உள்ள சாட்சியைச்சிந்திக்கத் தக்கதுதோழி சங்கர. கக

சிந்தைபிறந்தது மாங்கே அந்தச் சிந்தையிறந்தது
தெளிந்ததுமாங்கே எந்தநிலைகளு மாங்கே கண்ட யான்
றுனிரண்டற் றிருந்ததுமாங்கே சங்கர. ௨௦

ஆங்கென்று மீங்கென்றுமுண்டோ சச்சி தானந்த
சோதி யகண்டவடிவாய் ஓங்கிரிறைந்தது கண்டாற்பின்
னற் ஒன்றென்றிறண்டென் றுரைத்திடலாமோ சங். ()

என்றுமழியுமிக் காயம் இத்தை யேதுக்குமெய்யெ
ன் நிருந்தி ருலகீர் ஒன்றுமறியாத நீரோ யம னேலைவந்
தாற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ சங்கர. ௨௨

உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர் மல முறித்ததும்
பு முடலைமெய் யென்று கொண்டோ பிழைப்பதிங் கை
யோ அருட் கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண்
டாவோ சங்கர. ௨௩

வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த வில்லங்கத்
தாலே விளையுஞ்சனனம் ஆண்டா னுரைத்தபடியே சந்
நாமசையா திருந்துகொள் ளறிவாகிநெஞ்சே சங்கர. ()

அறிவாரு மில்லையோ வையோ என்னை யாரென்
றறியாத வங்கதேசத்தில வறிதே காமத்தியிற் சிக்கி
உள்ள வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேனை தோழி
சங்கர. ௨௪

வந்தவரவை மறந்து மிக்க மாதாபொன்பூமி மயக்
கத்திலாமும் இந்தமயக்கை யறுக்க எனக் கெந்தைமெய்
ஞ்ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான் சங்கர. ௨௫

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம வாதைக்கனலை
வளர்க்குமெய்யென்றே வேளானவனுமெய் விட்டான்
என்னின் மிக்கோர்துறக்கை விதியன்றோதோழி சங்கர. (1)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் சுத்த வெயின்மஞ்
சுள் பென்னவே வேதாகமங்கள் மதிக்கு மதனை மதியார்
அவர் மார்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மாணே
சங்கர. (2அ)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத் தூயர்க்குப் பற்
றாது சொன்னேன் சனகன் தன்மார்க்கநீதி திட்டாந்தம்
அவன் றானந்தமான சதானந்தனன்றோ சங்கர. (2க)

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ உனக் கானந்
தம்வேண்டி னறிவாகிச்சற்றே நின்றாற் றெரியுமென
வேறை நீதியெம்மாதிரிகழ்த்தினன்றோழி சங்கர. (30)

தாயுமானசுவாமிகள்பேரில் ஆனந்தக்களிப்பு

முற்றிற்று.

